



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 389/2024-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného MaxLaw, s.r.o., D. Dlabača 775/33, Žilina, proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 13C/110/2014-270 z 10. decembra 2019, rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 9Co/46/2020-354 z 11. februára 2021 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/208/2021 z 28. februára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 22. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 13C/110/2014 sa obchodná spoločnosť AVEXZ, spol. s r. o. (ďalej len „žalobca“), domáhala proti žalovanému v 1. rade [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“) a sťažovateľovi ako žalovanému v 2. rade zaplata sumy 70 085,18 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej trestným činom.

3. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom okresný súd zastavil konanie v časti o zaplata sumy 15 788,42 eur (I. výrok), žalovanému v 1. rade a sťažovateľovi uložil povinnosť spoločne

a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 54 296,76 eur spolu s príslušenstvom (II. výrok), vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol (III. výrok) a žalovanému v 1. rade a sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 54 % (IV. výrok).

3.1. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca mal proti obchodnej spoločnosti Rajecké strojárne, a.s., pohľadávku v sume 90 568,05 eur priznanú platobným rozkazom okresného súdu sp. zn. 11Cb/96/2005 z 3. októbra 2005. V trestných konaniach vedených okresným súdom (pod sp. zn. 36T/40/2012 a 36T/70/2012) boli žalovaný v 1. rade a sťažovateľ právoplatne odsúdení za spáchanie trestného činu zvýhodňovania veriteľa podľa § 256a ods. 1 a 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, pričom žalobca bol (spolu s ostatnými poškodenými) odkázaný s nárokom na náhradu škody na civilný spor. Okresný súd s poukazom na § 193 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) konštatoval, že je viazaný rozhodnutiami vydanými v trestných konaniach. Dospel k záveru, že žalobca mal byť obchodnou spoločnosťou Rajecké strojárne, a.s., uspokojený v sume 54 296,28 eur, čo sa však v dôsledku protiprávneho konania žalovaného v 1. rade a sťažovateľa nestalo.

4. O odvolaní žalovaného v 1. rade a sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu v napadnutom druhom a štvrtom výroku potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal proti sťažovateľovi a žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podali žalovaný v 1. rade a sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodili z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

6. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie žalovaného v 1. rade a sťažovateľa zamietol a žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

6.1. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu najvyšší súd uviedol, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie v ich organickej jednote možno považovať za preskúmateľné a náležite odôvodnené.

6.2. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd konštatoval, že dovolatelia namietali extenzívny výklad § 193 CSP tvrdiac, že viazanosť civilného súdu trestným rozhodnutím v intenciách tohto zákonného ustanovenia nie je daná vo vzťahu k výške spôsobenej škody, ktorá mala byť predmetom civilného dokazovania s primárnou pozíciou dôkazného bremena na strane žalobcu. Uviedol, že viazanosť súdu v civilnom konaní trestným rozsudkom v zmysle predmetného ustanovenia sa môže presadiť len vo vzťahu k osobám, ktoré vystupovali v trestnom konaní, v ktorom mali možnosť skutkovo a právne argumentovať, ako aj robiť dôkazné návrhy, čo bol aj prípad sťažovateľa. Už v rámci trestného konania mal preto sťažovateľ tvrdiť a preukazovať, že škoda nemohla žalobcovi vzniknúť, pretože išlo o „zabezpečených veriteľov“, ktorí mali svoje pohľadávky zabezpečené záložným právom na predmete kúpy. Obrana použitá až v civilnom súdnom konaní nemohla sťažovateľovi podľa najvyššieho súdu privodiť priaznivejšie rozhodnutie práve pre viazanosť civilného súdu trestným rozsudkom. K spochybňovaniu nesprávneho vyhodnotenia bremena tvrdenia, ako aj dôkazného bremena uviedol, že posúdenie otázky, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, ktoré ju v spore zaťažovalo, spočíva v každom jednotlivom prípade na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych a v iných prípadoch sa spravidla už nevyskytujúcich skutkových okolnostiach, ktoré sú svojou povahou jedinečné a neopakovateľné. Odvolací súd náležite vysvetlil, že žalobca uniesol

dôkazné bremeno, pokiaľ ide o vznik škody, keďže jej existencia a príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním sťažovateľa a škodou boli znakom skutkovej podstaty trestného činu. Dovolací súd zdôraznil, že v zmysle § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a to vrátane skutkových okolností týkajúcich sa výšky škody, ktoré sú výsledkom posúdenia vysoko individuálnych a konkrétnych skutočností.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti atakuje napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, pričom v podstatnom namieta:

a) prekvapivý postup dovolacieho súdu, ktorý najprv uznesením sp.zn. 7Cdo/208/2021 z 28. júna 2023 odložil vykonateľnosť rozsudku odvolacieho súdu do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní, no napokon neočakávane v merite veci rozhodol v neprospech sťažovateľa. Najvyšší súd pritom túto zmenu v nazeraní na podané dovolanie v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nevysvetľuje;

b) konajúce súdy sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s jeho argumentáciou, že žalobca nebol so svojím nárokom na náhradu škody v rámci trestného konania úspešný, keďže trestný súd ho odkázal na civilné sporové konanie. Takýto postup bol podľa sťažovateľa možný len v prípade, ak súčasťou popisu skutku nie je výška škody (§ 287 ods. 1 Trestného poriadku) a zároveň ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo by na účely jej ustálenia bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie presahujúce potreby trestného stíhania (§ 288 ods. 1 Trestného poriadku). Civilné súdne konanie pritom malo byť podľa sťažovateľa zamerané len na zisťovanie výšky škody, a nie samotného nároku. Otázka výšky škody však nebola konajúcimi súdmi zisťovaná a hoci žalobca netvrdil ani nepreukázal nič navyše v porovnaní s trestným konaním, bol v konaní napokon úspešný. Z odôvodnení napadnutých rozsudkov pritom nevyplýva, čo bolo v rámci civilného konania (na účely ustálenia výšky škody) preukázané nad rámec trestného konania, keďže v civilnom konaní už bolo (na rozdiel od trestného konania) možné uspokojivo ustáliť výšku škody, ktorá mala žalobcovi vzniknúť. Táto ťažisková argumentácia sťažovateľa však ostala úplne bez povšimnutia;

c) sťažovateľ bol odsúdený za spáchanie trestného činu zvýhodňovania veriteľa v kvalifikovanej skutkovej podstate, ktorej defíničným znakom je spôsobenie škody veľkého rozsahu. Rozsudok trestného súdu by teda v rámci opisu skutku mal nevyhnutne obsahovať aj výšku spôsobenej škody. V danom prípade však trestné rozhodnutie trpí podstatnou vadou, keďže v jeho skutkovej vete absentuje výška spôsobenej škody, na čo sťažovateľ upozorňoval konajúce súdy, ktoré na túto vadu trestného konania žiadnym spôsobom nereflektovali. Nesúhlasí s tvrdením najvyššieho súdu, že predmetná argumentácia mala byť uplatnená výlučne v trestnom konaní. Procesná obrana spočívajúca v tvrdení o záložných právach zabezpečených veriteľov a v potrebe vyčíslenia skutočnej škody podľa príslušných zásad pomerného uspokojovania vyplývajúcich z úpadkového práva je podľa názoru sťažovateľa relevantná aj vo vzťahu k výške škody a nielen vo vzťahu k nároku žalobcu. Podľa názoru sťažovateľa je na žalobcom uplatňovaný nárok na náhradu škody, ako aj na samotné civilné súdne konanie potrebné nazerať aj v kontexte doktríny „*plodu otráveného stromu*“;

- d) názor najvyššieho súdu, že tvrdenie o zabezpečených veriteľoch mal sťažovateľ uplatniť už v trestnom konaní, je arbitrárny. Z odôvodnenia trestného rozhodnutia pritom nie je možné vzhľadom na jeho skrátenú formu vyvodiť, že sťažovateľ tak neučinil. Opak je pritom pravdou, keďže sťažovateľ a žalovaný v 1. rade uvedené tvrdenia predostreli už v trestnom konaní, avšak jediným dôvodom, prečo sa tieto nestali súčasťou skutkovej vety trestného rozhodnutia bolo, že konajúci trestný súd v čase vydania rozhodnutia nepovažoval zabezpečenie príslušných veriteľov (formou ich záložných práv) za relevantné na účel rozhodnutia o vine a treste sťažovateľa;
- e) žalobca neutrpel škodu vo výške stanovenej napadnutými rozhodnutiami, ale v podstatne menšom rozsahu, pričom na riadne ustálenie výšky škody je potrebné vykonať doplňujúce dokazovanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu:

8. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 8/2022).

9. Z ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom. Ústavný súd preto konštatuje absenciu svojej právomoci na preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu.

10. Obdobne ústavný súd vyhodnotil aj tú časť ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Sťažovateľ totiž proti nemu podal dovolanie, ktoré bolo napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu meritórne prejednané a ako nedôvodné zamietnuté podľa § 448 CSP, čo vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne sa zaoberať predmetnou časťou ústavnej sťažnosti (obdobne IV. ÚS 468/2018, IV. ÚS 568/2021).

11. Vzhľadom na uplatnenie princípu subsidiarity ústavný súd odmietol túto časť ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K napadnutému rozsudku najvyššieho súdu:

12. Zo stabilnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu síce vyplýva, že plne rešpektuje rozhodovací priestor najvyššieho súdu vrátane jeho kompetencie ústavne konformným spôsobom vymedziť si prípustnosť a spôsob rozhodovania o dovolaní (II. ÚS 398/08, I. ÚS 18/2020), no len pokiaľ neprekročí ústavné štandardy (I. ÚS 17/01). Konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch nie je vyňaté z rámca ústavnoprávnych princíпов, preto ústavný súd musí dbať na to, aby boli dodržané záruky spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby interpretácia prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov nebola

svojvoľná ani formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

13. Vychádzajúc z uvedených hľadísk, ústavný súd sa s prihliadnutím na svoje postavenie ochrancu ústavnosti zameral na posúdenie, či napadnutý rozsudok najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania sťažovateľa spĺňa atribúty ústavne akceptovateľného rozhodnutia. Po dôkladnom oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku však pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanej veci nezistil.

14. Prvá sťažnostná námietka spočíva v tvrdení sťažovateľa o prekvapivosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý napriek tomu, že uznesením z 28. júna 2023 odložil podľa § 444 ods. 1 CSP vykonateľnosť rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní, napokon vo veci samej rozhodol v neprospech sťažovateľa a jeho dovolanie zamietol.

15. Takúto výhradu sťažovateľa nie je možné akceptovať. Inštitút odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 444 ods. 1 CSP predstavuje dočasný, preventívny a predbežný procesný úkon súdu, ktorým dočasne suspenduje jeden z účinkov súdneho rozhodnutia. Účelom tohto inštitútu je ochrana dovolateľa pred nepriaznivými účinkami rozhodnutia odvolacieho súdu napadnutého dovolaním. Odklad vykonateľnosti tak plní významnú preventívnu funkciu a v prípade, ak dôjde k úspešnému odkladu núteného výkonu, napomáha predchádzaniu možného vzniku škody alebo nemajetkovej ujmy (pozri aj Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha: C. H. Beck, 2022. s. 1622 – 1626.). Účinky tohto rozhodnutia sú časovo obmedzené do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní, pričom dovolací súd môže kedykoľvek do skončenia dovolacieho konania zrušiť uznesenie o odklade napadnutého rozhodnutia, ak pominú dôvody, pre ktoré odklad vykonateľnosti nariadil.

16. Z napísaného teda vyplýva, že inštitút odkladu vykonateľnosti slúži výlučne na ochranu dovolateľa a zabránenie vzniku nenapraviteľných dôsledkov, ktoré by mohli nastať v dôsledku prípadného výkonu rozhodnutia odvolacieho súdu, čo sa nesporne snažil dosiahnuť i najvyšší súd predmetným uznesením. Z podstaty tohto inštitútu však v žiadnom prípade nemožno vyvodiť legitímne očakávanie dovolateľa, ktorého návrhu na odklad vykonateľnosti bolo vyhovené, že rovnako vyznie v jeho prospech aj meritórne rozhodnutie najvyššieho súdu. Takáto úvaha sťažovateľa celkom opomína význam daného právneho inštitútu.

17. Za neopodstatnenú ústavný súd považuje aj ďalšiu námietku sťažovateľa o absencii odpovede konajúcich súdov na jeho zásadnú argumentáciu, podľa ktorej žalobca v konaní neprodukoval vo vzťahu k svojmu nároku na náhradu škody v porovnaní s trestným konaním žiadne ďalšie tvrdenia, no napriek tomu bolo jeho žalobe vyhovené. Z postupu trestného súdu, ktorý žalobcu odkázal s jeho nárokom na náhradu škody na samostatné civilné konanie, pritom podľa názoru sťažovateľa možno vyvodiť, že žalobca nebol s jeho nárokom v konaní úspešný.

18. Podľa § 288 ods. 1 prvej vety Trestného poriadku „*Ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného*

stíhania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.“.

19. Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že ak trestný súd odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces, neznamená to jeho neúspech v konaní, ale iba to, že by si ustálenie výšky škody vyžadovalo vykonanie ďalšieho dokazovania, čo by bolo nad rámec potrieb trestného stíhania, na čo správne aj poukazuje sám sťažovateľ v ústavnej sťažnosti. Eventuálny nedostatok v rozhodovaní trestného súdu o uplatnenom nároku na náhradu škody (napr. z hľadiska § 287 ods. 1 druhej vety Trestného poriadku) ústavný súd v tomto konaní neposudzuje a vo vzťahu k rozhodnutiu v trestnej veci ho bolo potrebné namietat' zákonom ustanoveným procesným postupom, čo však už v prípade sťažovateľa nie je aktuálne (ústavný súd vzhľadom na nedostatok odôvodnenia vyvolaný vzdaním sa práva podať odvolanie môže len špekulovať o použití § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čo by však platilo aj vo vzťahu k rozhodnutiu v civilnom spore).

20. V rovnakom obsahovom kontexte námietok proti odsudzujúcemu rozsudku, vo vzťahu k ďalším predostretým výhradám sťažovateľa, ktorými spochybňuje správnosť, resp. perfektnosť samotného trestného rozsudku z dôvodu absencie presne stanovenej výšky škody, ústavný súd uvádza, že táto argumentácia nemá vo vzťahu k civilnému sporovému konaniu, ktorého predmetom bolo rozhodovanie o nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej trestným činom, žiadnu relevanciu. V prípade nespokojnosti mohol sťažovateľ uplatniť tieto výhrady v trestnom konaní, a to v rámci pre neho dostupných účinných prostriedkov ochrany jeho základných práv. Evidentne však tak neučinil, keďže rovnako ako žalovaný v 1. rade sa vzdal práva podať proti trestnému rozsudku odvolanie.

21. Predchádzajúce závery sprostredkovane platia aj o významnej časti sťažnostnej argumentácie, ktorú sťažovateľ venuje polemike a vyjadreniu nespokojnosti s názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého mal svoje tvrdenia o tom, že v danom prípade išlo o prednostných veriteľov, ktorí mali svoje pohľadávky voči obchodnej spoločnosti Rajecké strojárne, a.s., zabezpečené záložným právom na predmete kúpy, nasmerovať do trestného konania. Ústavný súd v tomto smere uvádza, že sťažovateľ síce mohol byť v trestnom konaní neaktívny, keďže dôkazné bremeno niesol prokurátor, avšak absencia relevantného prejavu vôle v podobe uplatnenia zákonného opravného prostriedku proti odsudzujúcemu rozsudku má nezvratné procesné účinky, a to aj v sprostredkovaných súvislostiach k civilnému sporovému konaniu.

22. Najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu detailne vysporiadal aj s otázkou viazanosti civilného súdu trestným rozhodnutím podľa § 193 CSP, a to pokiaľ ide o výšku škody. Akcentoval, že rozsah viazanosti civilného súdu rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, je daný tým, do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zároveň okolnosťami významnými pre rozhodnutie súdu v civilnom konaní, napr. pre rozhodnutie o náhrade škody. Výrokom odsudzujúceho trestného rozsudku teda môže byť pre civilné konanie záväzne určená predovšetkým otázka zavineného protiprávneho konania určitého páchatel'a, ale – za predpokladu, že spôsobenie škody je znakom skutkovej podstaty trestného činu – tiež otázky vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a škodou. Viazanosť súdu v civilnom konaní trestným rozsudkom v zmysle § 193 CSP sa pritom môže presadiť len vo vzťahu k osobám, ktoré vystupovali v trestnom konaní, v ktorom mali možnosť skutkovo a právne

argumentovať, ako aj robiť dôkazné návrhy, čo bol prípad sťažovateľa. Dovolací súd preto dospel k záveru, že uvedená obrana sťažovateľa uplatnená až v civilnom súdnom konaní je s ohľadom na viazanosť konajúcich súdov trestným rozhodnutím právne irelevantná (body 38 až 43 napadnutého rozsudku). K uvedenému konštatovaniu nemožno mať z ústavnoprávneho hľadiska žiadne výhrady, keďže v okolnostiach preskúmvanej veci nemohli súdy konajúce o nároku žalobcu na náhradu škody revidovať právoplatný odsudzujúci trestný rozsudok vo vzťahu k všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia sťažovateľa, pričom to platí aj o zistení vzniku škody u poškodeného a boli ním v zmysle § 193 CSP viazané (obdobne II. ÚS 448/2023). Rovnako sa súdy ústavne akceptovateľne vysporiadali aj so samotným rozsahom škody, pričom zdôrazňujú, že nie sú viazané výškou škody zistenou v adhéznom konaní, vykonali k jej určeniu potrebné dokazovanie a napokon ju stanovili ako sumu zodpovedajúcu hodnote zmarenej pohľadávky žalobcu, ktorá by bola v prípade nespáchania trestného činu pomerne uspokojená (bod 30 rozsudku okresného súdu). K tomu je potrebné už len doplniť, že civilný súd nie je viazaný výškou škody, aj keby bola vo výroku trestného rozsudku presne vyčíslená, preto nie sú (okrem okolností uvedených v bodoch 19 až 21, resp. v nadväznosti na ne) relevantné námietky sťažovateľa proti ním tvrdenému nedostatku odsudzujúceho rozsudku v trestnej veci.

23. Sumarizujúc uvedené ústavný súd konštatuje, že závery, na ktorých najvyšší súd založil svoje rozhodnutie, nemožno hodnotiť ako arbitrárne či ústavne neudržateľné. Práve naopak, podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa, ktorými odôvodňoval vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP ako aj nesprávnosť právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd precízne zodpovedal všetky relevantné námietky, ktoré vyvstali v súvislosti s viazanosťou civilného súdu, rozhodujúceho o nároku na náhradu škody, trestným rozhodnutím (§ 193 CSP). Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. augusta 2024

Libor Duľa
predseda senátu